

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1268/2014
27.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.М., због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. и члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., адвоката М.К., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 172/13 од 29.04.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 710/14 од 07.11.2014. године, у седници већа одржаној дана 27.01.2015. године, већином гласова, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., адвоката М.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 172/13 од 29.04.2014. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 710/14 од 07.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 172/13 од 29.04.2014. године окривљени А.М., оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. и члана 61. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од четири године у коју му се урачунава време које је провео у притвору од 26.04.2013. године до 25.07.2013. године. Том пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име трошкова кривичног поступка плати износ од 15.000,00 динара, а на име паушала износ од 5.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а такође је обавезан да у корист буџета Републике Србије уплати износ од 3.696.593,02 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, на име имовинске користи прибављене извршењем предметног кривичног дела.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 710/14 од 07.11.2014. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Нишу и браниоца окривљеног А.М. и пресуда Вишег суда у Нишу К 172/13 од 29.04.2014. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног А.М., адвокат М.К. због повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП у вези члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП и из члана 441. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев као основан усвоји и констатује да је нижестепеним пресудама повређен кривични закон и Законик о кривичном поступку на штету окривљеног А.М., односно да наведене пресуде укине и предмет врати на првостепеном суду на поновно суђење или пак да усвајањем захтева као основаног укине другостепену пресуду и преиначи пресуду Вишег суда у Нишу К 172/13 од 29.04.2014. године, тако што ће окривљеног осудити на казну затвора у краћем временском трајању.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао у смислу одредбе члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет и након оцене навода у захтеву је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.М., адвоката М.К. је неоснован.

Бранилац окривљеног А.М., у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен закон из члана 439. тачка 2. ЗКП на штету окривљеног наводима да због одсуства у члану 61. став 1. КЗ прописаних општих услова за постојање продуженог кривичног дела, а наиме због непостојања истоветности оштећеног и јединственог умишљаја који би обухватао све радње које је окривљени у критичном периоду предузео суд на исте није могао применити одредбу члана 61. став 5. КЗ којом је прописано да ако продужено кривично дело обухвата више кривичних дела чије је битно обележје одређени новчани износ, сматраће се да је продуженим кривичним делом остварен збир износа остварених појединачним делима уколико је то обухваћено јединственим умишљајем учиниоца.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног А.М. неосновано је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на страни 2, пасус осми, девети и страни 3, пасус први, други и трећи образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге да је у погледу кривичног дела које је

предмет оптужбе примењен закон који се може применити, односно да су радње окривљеног А.М. правилно правно квалификоване као продужено кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. и члана 61. КЗ, које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Како повреда закона из члана 441. став 1. ЗКП, на коју бранилац окривљеног А.М. у захтеву за заштиту законитости указује не представља законски разлог у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у оцену правилности примене одредбе члана 441. став 1. ЗКП није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

**Председник већа
судија**

Драгиша Ђорђевић,с.р.